

Arrest

**nr. 181 961 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DIBI *loco* advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name problemen met verzoekers schuldeiser A. Verzoekers verklaren bijkomend dat zij en verzoekers broer bedreigd worden door de broers van verzoekster sinds zij op 12 oktober 2015 haar problemen aan haar zus bekend heeft gemaakt.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst omdat de door hen aangevoerde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn die als dusdanig geen verband houden met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en omdat verzoekers geen elementen aanhalen waaruit kan blijken dat zij voor de door hen ingeroepen problemen met A. geen of onvoldoende beroep konden doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 158 655 van 16 december 2015.

Verzoekers leggen de volgende documenten neer ter staving van hun huidige tweede asielaanvraag: enkele - door hen reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag neergelegde - identiteitsdocumenten; een proces-verbaal waaruit blijkt dat verzoekers broer B. op 16 september 2015 werd bedreigd met de dood indien hij geen contact zou opnemen met verzoeker om zijn schulden terug te betalen; een proces-verbaal d.d. 13 oktober 2015 waaruit blijkt dat de broers van verzoekster, verzoeker en zijn broer B. op dezelfde dag hebben bedreigd en verzoeker hebben geslagen omdat ze hun zus niet hebben kunnen beschermen; verschillende (dreig) sms-berichten gestuurd door de broers van verzoekster; een foto (zonder datum) uit de krant Bota Sot, hetgeen moet aantonen dat A.L. op de foto staat en tafelt met Elmi Recica, die volksvertegenwoordiger is en lid was bij de Kosovo Intelligence Service (Shërbimi Informativ i Kosovës - SHIK) en waarmee verzoekers willen aantonen dat de regering in Kosovo banden heeft met de misdaad; en een medisch attest d.d. 12 oktober 2015 gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken ter staving van de psychologische problemen van verzoekster.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag werd besloten dat de door hen ingeroepen problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor interne bescherming mogelijk is en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat ze persoonlijk geen of onafdoende beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hun aangevoerde problemen met verzoekers schuldeiser enerzijds en met de broers van verzoekster anderzijds geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Zo blijkt uit hun verklaringen en uit de door hen voorgelegde documenten dat de Kosovaarse autoriteiten concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die verzoekers broer B., omwille van verzoekers, kende met de schuldeiser A. en de broers van verzoekster. Uit het proces-verbaal blijkt immers dat verzoekers broer B. klacht heeft kunnen indienen bij de Kosovaarse politie tegen A. en uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder aan een advocaat heeft gevraagd om bij de politie het proces-verbaal op te vragen. Ook naar aanleiding van de bedreigingen van de broers van verzoekster, heeft B. een klacht kunnen indienen bij de politie. Uit één van de sms-berichten blijkt zelfs dat de politie naar de belager van verzoekers broer is gegaan. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan niet zonder meer worden gezien als een afdoende bewijs dat de autoriteiten onwillig zouden zijn verzoekers broer B., en verzoekers in geval deze problemen zich nog zouden voordoen bij terugkeer naar Kosovo, de nodige bescherming te bieden, maar kan andere oorzaken hebben, zoals gebrek aan bewijs, zwaarwichtigheid van de feiten,...

De door verzoekers bijgebrachte recente informatie waaruit moet blijken dat bloedwraak nog een reëel probleem is en de autoriteiten deze problematiek niet op een effectieve wijze behandelen, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers en de broer van verzoeker in casu voor de door hen aangehaalde problemen wel degelijk beroep kon doen op de in Kosovo

aanwezige autoriteiten en de politie in hun geval alle normale en noodzakelijke maatregelen hebben genomen om hen effectieve bescherming te bieden. Deze vaststelling vindt ook bijval in de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Kosovo verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid en de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Daargelaten de vraag of de kenmerken van het conflict met de broers van verzoekster al dan niet voldoen aan alle kenmerken van een vendetta zoals gedefinieerd door de Kanun, blijkt dat verzoekers beroep kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten voor de door hen aangevoerde problemen met zowel de schuldeiser van verzoeker als met de broers van verzoekster.

Tot slot benadrukt de Raad dat de door verzoekers geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 december 2016, leggen de verzoekende partijen een aanvullende nota neer en lichten zij vooreerst toe dat verzoekster aan zware post-traumatische stress lijdt ten gevolge van het geweld dat haar broers tegen haar gebruikten. Ze voegen ter staving hiervan medische attesten toe en laten gelden dat de Raad geen rekening heeft gehouden in zijn beschikking met het specifiek profiel van verzoekster. Voorts voeren verzoekende partijen, onder verwijzing van het verlag OSAR en het arrest

nr. 167 878 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan dat Kosovo een patriarchale samenleving is en dat verzoekster geen doeltreffende bescherming in Kosovo zou hebben tegen het geweld van haar broers. Verder geven zij aan dat de Raad naar analogie van artikel 1C van het Verdrag van Genève al geoordeeld heeft dat de intensiteit van vroegere vervolgingen in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet een overdreven subjectieve vrees kan veroorzaken hoewel er geen aanwijzing zou zijn dat de asielzoeker opnieuw vervolgd zal worden bij terugkeer. Verzoekende partijen vervolgen dat *in casu* uit de medische verslagen blijkt dat de oorzaak van de depressie van verzoekster het geweld is dat ze heeft ondervonden in Kosovo en dat er een groot risico bestaat dat zij zelfmoord pleegt.

Verzoekende partijen geven tevens de drie laatste sms'en weer (d.d. 26 januari 2017) waarin bedreigingen geuit worden aan hun adres. Wat betreft de andere wekelijkse berichten, zo stellen verzoekende partijen, heeft verzoeker deze uitgewist omdat hij bang is dat zijn kinderen deze zouden lezen. Hierbij geven ze te kennen dat hun dochter ook lijdt aan een depressie omwille van de toestand van haar moeder.

Tot slot leggen verzoekende partijen middels de aanvullende nota nog twee persartikels voor die aantonen dat zelfs de Kosovaarse regering toepassing maakt van de "Kanun" voor de behandeling van hun zaken.

4.2.1. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat, voor zover dienstig verwezen kan worden naar het rapport van OSAR aangaande de patriarchale samenleving en het huiselijk geweld in Kosovo daar het *in casu* niet om huiselijk geweld gaat nu het om geweld gaat uitgaande van verzoekers schuldeiser en de broers van verzoekster (die getrouwd is en aldus volgens de Kosovaarse tradities tot de familie van haar echtgenoot behoort), een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen geen beroep konden doen of zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten voor de door hen aangevoerde problemen (met zowel verzoekers schuldeiser als met de broers van verzoekster) temeer daar, zoals zowel in de bestreden beslissing als in voornoemde beschikking, is vastgesteld dat de politie in hun geval alle normale en noodzakelijke maatregelen heeft genomen om hen effectieve bescherming te bieden.

Zo werd reeds in het kader van hun vorige asielaanvraag door deze Raad in zijn arrest nr. 158 655 van 16 december 2015 geoordeeld dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de Kosovaarse autoriteiten hen voor de problemen met verzoekers schuldeiser A. geen hulp en/of bescherming willen bieden. Deze vaststelling vindt bevestiging in het proces-verbaal d.d. 16 september 2015, neergelegd in het kader van hun huidige asielaanvraag, waaruit blijkt dat verzoekers broer B. klacht heeft kunnen indienen bij de Kosovaarse politie tegen de schuldeiser van verzoeker.

Verzoekende partijen betwisten dit ter terechtzitting niet.

Ook wat betreft de problemen die verzoekende partijen kennen met de broers van verzoekster, dient te worden hernomen dat verzoekers broer B. een klacht heeft kunnen indienen bij de politie. Uit één van de sms-berichten blijkt zelfs dat de politie naar de belager van verzoekers broer is gegaan. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan niet zonder meer worden gezien als een afdoende bewijs dat de autoriteiten onwillig zouden zijn verzoekers broer B., en verzoekers in geval deze problemen zich nog zouden voordoen bij terugkeer naar Kosovo, de nodige bescherming te bieden, maar kan andere oorzaken hebben, zoals gebrek aan bewijs, zwaarwichtigheid van de feiten,... Ook de laatste sms-berichten gevoegd bij hun aanvullende nota waarin onder meer gesteld wordt dat ze niet bang zijn voor de politie, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling dat verzoekende partijen en de broer van verzoeker *in casu* voor de door hen aangehaalde problemen wel degelijk beroep kon doen en zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten en de politie in hun geval alle normale en noodzakelijke maatregelen hebben genomen om hen effectieve bescherming te bieden. De twee persartikelen bijgebracht bij aanvullende nota waaruit zou moeten blijken dat de president van Kosovo toepassing maakt van de Kanun om problemen op te lossen, vermag hieraan evenmin afbreuk aan te doen. Bovendien betreffen dit loutere beschuldigingen dewelke in geen geval vaststaan en hoe dan ook niet bij machte zijn de informatie van de commissaris-generaal, gestoeld op talloze objectieve bronnen waaruit blijkt dat er in Kosovo verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid en de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, te weerleggen.

De Raad benadrukt voorts dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.2.2. Betreffende het ter terechtzitting en bij aanvullende nota aangevoerd betoog omtrent de psychologische problemen van verzoekster en de vraag om artikel 1 C van het Vluchtelingenverdrag naar analogie toe te passen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partijen een nieuw middel ontwikkelen.

Artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid of in artikel 57/6/2, eerste lid. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd. (...)”

Het in de aanvullende nota ontwikkeld middel wordt uit de debatten geweerd. Zo verzoekende partij nog zou kunnen voorhouden dat haar vraag het gevolg is van het standpunt in de beschikking wijst de Raad op hetgeen volgt.

4.2.3. Zo kan worden aangenomen dat verzoekster kampt met psychologische problemen te wijten aan de problemen zijn zij kent en heeft gekend met haar broers, wijst de Raad er op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

De vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Uit de hiervoor gedane vaststellingen blijkt dat verzoekende partijen voor de door hen aangehaalde problemen met verzoeksters broers wel degelijk beroep konden doen en zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten en de politie in hun geval alle normale en noodzakelijke maatregelen hebben genomen om hen effectieve bescherming te bieden.

Ofschoon de psychologische problemen van verzoekster op zich niet betwist worden, vermogen de medische attesten gevoegd bij aanvullende nota ter ondersteuning van haar persoonlijke problemen, geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geen hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden. In de mate verzoekende partijen op 2 februari 2017 een schrijven richten aan de Raad (ontvangen 6 februari 2017) met de vraag om de debatten te heropenen gelet op een bijkomend medisch attest, wijst de Raad er op, dat de vreemdelingenwet geen heropening van de debatten voorziet, het medisch attest gedagtekend is 25 januari 2016 en dus neergelegd kon worden op de zitting van 27 januari, en de psychologische problemen van verzoekster niet worden betwist.

4.2.4. Wat betreft verzoekende partijen hun betoog dat naar analogie van artikel 1 C van het Verdrag van Genève, de intensiteit van vroegere vervolgingen in de zin van artikel 48/7 een *“overdreven subjectieve vrees”* kan veroorzaken hoewel er geen aanwijzing zou zijn dat de asielzoeker opnieuw vervolgd zal worden bij terugkeer, stelt de Raad vast dat dit betoog elke juridische grondslag mist. Immers, om toepassing te kunnen maken van deze cessation clause, dient verzoekster eerst en vooral te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat *in casu*, gelet op bovenstaande overwegingen, niet het geval is. Zo wordt aangenomen dat verzoekende partijen enkel vragen om per analogie artikel 1 C, (5) van de Vreemdelingenwet toe te passen, wijst de Raad er op, en daargelaten de vraag of artikel 1

C, (5) rechtstreekse werking heeft, dat voornoemd artikel van het Vluchtelingenverdrag werd omgezet in artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3 luidt als volgt: *“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.*

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De vraag van verzoekende partijen vindt geen steun in de vreemdelingenwet en nergens in de wet wordt voorzien dat de commissaris-generaal indien nodig internationale bescherming kan verlenen aan slachtoffers van vervolging die niet erkend werden als vluchteling.

4.2.5. Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt de Raad dat deze individuele gevallen betreffen en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS